Minu lugu

Ma tean, et meil kõigil on oma lugu ja ma ise pole ka selle poolest erinev.

Kindlasti on hullemaid lugusid ja jutte tragöödiatest ja triumfidest, aga see ei vähenda ei minu ega ka kellegi teise võitlusi ega võta meilt kelleltki meie saavutusi.

Võib-olla kõik inimesed nii ei arva, et mu teekond pole nii tähelepanuväärne, aga nad ei kõndinud ju minu kõrval neil rasketel aegadel ega võidelnud lahingutes, mis üritasid mind maha võtta.

Ma tean seda hinda, mida ma olen maksnud, et saada see koht, kuhu siis ka ma nüüdseks olen jõudnud, ja ka neid ohvreid, milda ma tegin oma teel, et siia jõuda.

Ja see ongi ju minu jaoks kõige olulisem:

Meenutades seda, kust ma alustasin ja kui kaugele ma nüüdseks siis ka jõudnud olen.

Põlengud, piirangud ja takistused, mis püüdsid mu elu maha põletada või murda, ei alluta mind enam, sest ma õppisin seda valu ja tüli kasutama, et oma kirgi kütta ja “oma sõitu” särama panna.

Ma teen seda enda ja ka teiste inimeste heaks, keda ma armastan. Aga ma ju armastan kõiki inimesi.

Ma leian iga päev viisi, kuidas teha kõiki asju kõigi teiste jaoks ja mul on veel natuke aega üle jäänud, et nautida neid mõtisklevaid introspektiivseid hetki.

Ei ole mul fanfaari ega ka mitte trofeed selle eest, mida ma teen ja ei peagi olema.

Valin selle tee ja selle elu ja selle valu, mis mulle siin jooksvalt olevikus on antud … Ja ma valin seda teed siis ka iga päev, samm sammu haaval ikka edasi rühkides selle igavikulise tuleviku suunas.

See, aga, kuidas ma oma raskustest teel üle saan, on tõend minu lõputust julgustest ja lahingutest, mida on katsetatud iseenda vaprusega. Ma ei unusta kunagi ka neid kes on mind aidanud minu rasketel aegadel. Ükskord me võidame “nii-kui-nii”, … Valguse väravasse “jõuame ju kõik kunagi”, … , aga kas me seal ka edasi pääseme, see on iseküsimus.

Olen uhke selle üle, kelleks saamiseks ma olen kõvasti vaeva näinud ja samuti kõige selle nimel, mille nimel ma siin olen võidelnud. Kas hästi või halvasti, eks seda “kirjeldavad” siis need teised - minu kaasvõitlejad.

Oleksin võinud ju nii palju kordi lihtsalt alla anda ja või maha jääda, aga see ei oleks siis see, kes ma nüüd olen või saaksin kunagi olema.

Olen kuldse südame ja sügavust täis hingega pihiisa või siis see ravitseja. Samas aga, miski siin elus pole minu jaoks liig ja pole ka takistust, millest ma üle loodetavasti ei saaks. Kas siis iseseisvalt või siis sõprade abiga.

Niisiis, ühel päeval, ma ei ole midagi muud kui ainult üks ilus mälestus jõust ja oma vastupidavusest.

Loodan, et nad räägivad minust inspireeritud toonides kangelaslike vapruse ja mitte raevu sõnadega.

Ma ei loobunud kunagi ega andnud ka alla, vaid maksin selle hinna, mis oli vaja, et siin oma saatuserajal edasi liikuda.

Kas ma just võitsin kõigest sellest vaid muudkui läksin ja võitlesin ja arenesin.

Ma tahan, et mu lugu oleks omamoodi…

Selline, kus ma armastasin kõvasti, kui oli armastust saada, … võideldes vapralt elukeerdkäikudega, kui ma pidin ja ma ei loobunud kunagi kellestki ega millestki.

Et lõpuks andsin oma lastele, rahvale, elule ja unistustele kõik, mis mul oli…

Ja see tegi kõik vahet tavalisel ja erakordsel.

See saab olema minu pärand.

Ja mul on uhke öelda, et ma tegin seda ise, kogu oma tee ulatuses.

Kui hästi, seda aga saavad ainult iseloomustada need, kellega mul on olnud “kokkupuuteid”, selle jooksva elutee ulatuses.

Igastahes, elame veel ja me teed jätkuvad, … nii kaua kuni need jätkuvad!

Rahu ja armastust igastahes kõigile “kaasreisijatele”!

From:
https://sannebild.eu/ - **Sanne Andi Bild**

Permanent link:
https://sannebild.eu/ee/lugu

Last update: **09.04.2025 11:57**